

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

DIRECTOR: JOSEP M.ª VALLS

Enginyer Agrònom
 Director d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya
 Propietari- agricultor

COL·LABORADORS

Senyors Professors de la Direcció d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya
 Senyors Professors de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona
 Director i Professors de la Reial Escola d'Agricultura d'Arenys de Mar
 Estacions Enològiques de Catalunya
 Enginyers agrònoms i agricultors i nombrosos propietaris agricultors

SUMARI

Hores solemniais :: Com es fa Catalunya, per *Josep M.ª Valls*.—Conferència de l'Agricultura Catalana, per *Josep Mestres i Miquel*.—Reglament de la Conferència de l'Agricultura Catalana.—Ja s'ha fet el primer concurs de bestiar, per *M. Rosell i Vilà*.—Arrelarà el tractor en la nostra agricultura?, per *Carles Pi Suñer*.—El resultat de la poda de l'olivera a l'Urgell i Segarra, per *D. I. Aguiló*.—La propietat de la terra a Andorra, per *Josep Alemany i Borràs*.—Folklore de la Pagesia, per *Valeri Serra i Boldú*.—Dos medis antics per a augmentar l'humitat de les terres, per *August Matons*.—Informació vinícola, per *P. J. Llorc*.—Informació.

FORA TEXT

CAN GLORIA D'HORTA

MAQUINES DE BATRE

MARQUES "PERFECTA"
I ALTRES

SEGADORES, SEMBRADORS,
CULTIVADORES
MARQUES MASSEY-HARRIS

BRAVANTS, TRACTORS,
SELECCIONADORES DE GRAUS
"CLERT" ETC.
(DEMANIN CATALEGS)

MAQUINES AGRÍCOLES
MORET

LLEYDA

TELEFON 165

ESTUDIS D'AGRICULTURA

TÈCNIC AGRÍCOLA
ENGINYER AGRÍCOLA
PROFESSOR EN AGRICULTURA

són els

TÍTOLS I ENSENYANCES

que dona la

Escola Superior d'Agricultura

de la

Mancomunitat de Catalunya

URGELL, 187 - BARCELONA

Comencen els cursos el 15 d'octubre

Demani's el fullet d'informació que
s'envia gratis

J. B. Morató i Font

APOTECARI: Passeig S. Joan, 87 : BARCELONA

C R E S I L O L

Desinfectant poderós, que conté el 50 per 100 d'àcid cresílic : De gran importància per a l'Agricultura, com a desinfectant de corts, corrals, per a la higiene del bestiar, per a les plantes, pugó, insectes, vinyes, etc. A 225 pesetes, 100 quilos :-: Classe especial per a combatre les larves dels mosquits, a 250 ptes. 100 quilos

Laboratori especial per a tota mena de injectables esterilitzats : Injectables per a veterinària : Sèrums Vacunes : Preparació de tota mena de productes especials que ens encomanin els senyors veterinaris

TELEFONS:

Farmàcia: Passeig S. Joan, 87 - 500 G. : Fàbrica: Lepanto, 111 - 440 S. M.

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any: Pessetes 7 - Fora: Pessetes 9 - Número solt: Pessetes 0'50

Hores solemniais :: Com es fa Catalunya

En aquests moments en què tot vibra i on arreu es vol parlar de reorganització, el nostre optimisme se sent encoratjat cada jorn per noves que arriben de tots els indrets de la nostra terra. Avui, propera la data en què ha de tenir lloc la Conferència de l'Agricultura Catalana, es fa pública una bella iniciativa del Banc de Valls que pot ésser de fecunds beneficis per a tota la nostra agricultura i, per tant, per a tota la nostra Catalunya.

La qüestió del crèdit agrari presenta dos aspectes completament diferents: el crèdit en curt termini per a atendre necessitats de moment, que pot bastir-se a base de les Caixes Rurals avui existents, estenent-les arreu on encara no són bastides; i per altra part el crèdit a llarg termini, que es necessita per a combinar i organitzar les potents Associacions Agràries que el temps i la tècnica imposen i que la nostra pagesia reclama.

Fins avui, aquest crèdit, l'agricultura no l'ha trobat; fins ara els Sindicats Agrícoles es trobaven amb fortes dificultats per a poder bastir llurs indústries i per a anar a la comercialització de llurs productes; els tràmits es feien llargs i costosos; les garanties exigides un fort retard. En una paraula, aquest crèdit no existia. Pregunteu als capdavaners dels nostres Cellers Cooperatius, entereu-vos pels iniciadors del Sindicat de Banyoles quin màrtiri hagueren de passar per poder bastir en llurs començos aquestes organitzacions.

Es avui que al Camp surt la bella protectora; és ara que a Valls una entitat bancària que viu prop i sap quant val i de quant pot respondre la nostra pagesia es llança ardida a aquest crèdit de construcció; és al Banc de Valls on s'ha donat a tota la banca de Catalunya l'exemple que no dubto trobarà seguidors, és d'allí on haurà sorit la base per a l'assegurament de la nostra agricultura i els mitjans per a bastir la Catalunya agrícola del demà, potent, triomfant i avassalladora.

I la cosa no pot ésser més senzilla; aquest diner no podria trobar millor garantia ni més sana aplicació. Un cop més ens sentim orgullosos d'ésser fills d'aquesta terra. Llegiu aquí en quina forma es faran aquestes operacions:

El Sindicat per a la construcció d'un celler cooperatiu, crea i emet un nombre determinat d'obligacions hipotecàries, de valor nominal cadascuna de 500 pessetes, pagadores al portador, abonant l'interès fix del 5 per 100 anual, lliure d'impost, el qual es pagarà per semestres vençuts al 30 de juny i 31 de desembre de cada any.

Les expressades obligacions seran amortitzades en 20 anys, per sorteigs anuals al 30 de juny de cada any, de conformitat amb la taula d'amortització convinguda. No obstant es podrà anticipar l'amortització.

En garantia del pagament del capital de les obligacions, de 2 anys d'interessos i de cost en cas de litigi, el Sindicat hipotecarà el terreny destinat a la construcció del Celler, amb totes les edificacions futures i maquinària. Demés els socis del Sindicat s'obligaran a respondre personal i solidàriament de la diferència que resultés, arribat el cas d'execució, entre el preu obtingut per la venda del Celler i l'import del capital, interessos i costos abans expressats.

El Banc de Valls pendria en ferm les obligacions emeses al tipus de 99 per 100 del seu valor nominal i remetrà al Sindicat la quantitat corresponent a les dites obligacions, en pagament de les mateixes.

Per al servei de pagament d'interessos i amortització el Banc cobrarà el $\frac{1}{2}$ % anual de comissió sobre les obligacions en circulació.

El Banc de Valls garantirà al portador dels títols el pagament dels interessos i el de la seva amortització, venint obligat per la qual cosa el Sindicat a remetre cada semestre al Banc les quantitats consignades en la taula convinguda per interessos i amortització.

Si el Sindicat no fes la remesa consignada en el paràgraf anterior, el Banc avançarà les quantitats necessàries, pagant el Sindicat interessos de retard al 6 per 100 anual sobre les sumes avançades per ell mateix. Si transcorregués més d'un any sense que el Sindicat hagi efectuat la provisió de fondos expressada, el Banc podrà recórrer als Tribunals per a exigir el pagament de totes les obligacions en circulació i de les vençudes i no satisfetes. Pel dit motiu el Sindicat reconeix al Banc de Valls el dret complet que correspon al portador de les obligacions, pactant-se que l'escriptura és l'únic títol executiu de crèdit que tindrà tota la seva eficàcia davant dels Tribunals.

El Banc de Valls podrà col·locar al seu arbitri les obligacions creades.

Les despeses d'escriptura i emissió de títols seran de càrrec del Sindicat, el mateix que els impostos que graven o poden gravar les obligacions emeses, que són :

Timbre, 0'10 pessetes per obligació.

Cupons utilitats, 3'30 % sobre l'interès.

Interès mentre no s'hagi agotat l'emissió al 5 %.

L'agricultura catalana està d'enhorabona. L'agricultura catalana arriba a fer-se escoltar arreu. Pageses de Catalunya : som en moments decisius per a la història de la nostra terra.. Tinguem l'ànima plena de serenitat i no dubteu que a Catalunya es farà la llum que s'estendrà arreu de la terra.

Sindicats Agrícoles, Cooperatives, Associacions de transformació i de venda, teniu en les vostres mans l'arma que fins avui vos mancava. Vos obren crèdits, vos deixen en bones condicions el factor diner decisiu per tota lluita, vos demanen responsabilitat i garantia que tots podem i volem donar... Anem a la magna Conferència amb l'esperit rublert de les més florides esperances... L'esdevenidor és nostre.

Visca l'Agricultura Catalana! Visca Catalunya!

JOSEP M.ª VALLS.

Conferència de l'Agricultura Catalana

Al·locució del Conseller Ponent

En aquests moments de profunda commoció mundial, en què grans pobles s'esfonsen a l'ensens que n'apareixen d'altres de nous que empenyen furiosament i que amb vives ànsies de renovació i millorament es redrecen i avancen; avui que no sembla sinó que la terra tota senti la sotragada precursora d'una nova organització mitjançant la qual tots els estaments veuen el seu benestar social i econòmic; ara, en fi, que sembla que noves orientacions polítiques han de venir a substituir velles i encarcarades formes que no volien ni podien donar satisfacció a les aspiracions que senten els pagesos catalans, la Mancomunitat de Catalunya, atenta sempre a laborar pel bé de la terra catalana, ha escoltat la veu d'alguns Sindicats Agrícoles i s'ha apropiat el seu projecte de reunir en una grandiosa assemblea totes les entitats de pagesos catalans en la qual han de tractar-se magnes problemes i acordar la seva immediata resolució per tots els mitjans que permeti tota una voluntat de ferro, reforçada per una adhesió ferma de tots els agricultors.

En aqueixa **Conferència de l'Agricultura Catalana**, que considerem que ha d'ésser la fita, el punt de partida per a la orientació a pendre en el present i en l'esdevenidor de les col·lectivitats i de l'individu, enten la Mancomunitat de Catalunya que no pot deixar sense resolució o sense un acord al menys, tot allò que es refereixi a una organització jurídica del treball i la terra, de totes les germanívoles relacions entre tots els estaments que treballen i que de la terra viuen.

Confiant en el bon seny dels catalans tantes vegades posat a prova i en circumstàncies ben difícils, sabent que tots vos compenetreu en la idea que s'imposa, una definitiva i satisfactòria resolució, la presentem a tots vosaltres perquè l'emprengeu i ho feu tan aviat com les circumstàncies d'un profunde estudi i l'assoliment de la solució ho permetin.

El brollar en cada poble una organització de gent ben disposada pel treball de la industrialització i comercialització dels productes de la terra, les oscil·lacions devegades injustificades en els nostres mercats, l'abús del intermediari que amb

el seu marge de benefici ofega productor i consumidor, el cercle esquitit en que viu l'agricultor per al desenrotllament del seu comerç, demanen una intensificació d'aqueixes grans activitats, demanen que s'acudi en defensa seua, demanen, en resum, que s'estableixi i es solidifiqui fermament el crèdit agrícola, crèdit que, com tota cosa que ha d'ésser permanent, ha de basar-se en la seguretat absoluta de la possessió dels elements objecte del crèdit, seguretat que hem d'aconseguir mitjançant l'assegurança de les rendes de la terra i de tots els elements de que'n servim per a treballar-la.

Mes per això, ens falta intensificar la vida agrícola de cada poble; cal una completa organització per a arribar a la unió estreta de tots, si no volem corre el perill que tot allò que ens proposem, que tot el que serà, comptant amb el vostre entusiasme reflexiu, se'n vagi per terra i amb això totes les il·lusions de millorament, i amb això un endarreriment suïcida.

Agricultors catalans: per tractar, resoldre i posar a la pràctica aqueixes grans qüestions, sou convocats a la magna **Conferència de l'Agricultura Catalana** que tindrà lloc en la sala d'actes de la Direcció d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya (carrer d'Urgell, 187) els dies 7, 8 i 9 del vinent mes de maig, en la qual, concretant el nostre sentir, s'hi exposaran els temes següents:

Organització jurídica de la Agricultura Catalana.

Implantació del Crèdit Agrícola.

L'assegurança en l'Agricultura.

Organització social agrària.

Mes, com que tenim el propòsit que la **Conferència de l'Agricultura Catalana** no sigui una diada més de discursos i propòsits sense que en quedi cap més impressió que la que deixa una festa, sinó que volem donar efectivitat immediata als acords que es prenguin, prevenim als representants de les entitats que vinguin a la **Conferència** amb els poders ben amplis per a pendre acords, i amb l'adhesió dels seus representats per a posar-nos de seguida en marxa.

Palau de la Generalitat, abril de 1919.

JOSEP MESTRES I MIQUEL

Reglament de la Conferència de l'Agricultura Catalana

1.ª La Conferència es compondrà de membres *Honoraris* i membres *Delegats*.

Són els primers: L'Excm. Sr. President de la Mancomunitat de Catalunya, els senyors Senadors, Diputats a Corts, Diputats Provincials per Districtes catalans i els Presidents dels quatre Consells d'Agricultura i Ramaderia.

I els segons, els representants d'Ajuntaments i els de les entitats agrícoles en la forma que més avall es detalla.

2.ª Les esmentades corporacions nomenaran delegats seus, atenint-se a les següents disposicions:

A) Els Ajuntaments que es componguin de nou regidors o menys, nomenaran un delegat, i els que passin d'aquest nombre, dos.

B) El Delegat de l'Ajuntament podrà o no pertànyer al cos de Regidors, però haurà d'ésser nomenat per ells, constituïts en Consistori, i ésser agricultor.

3.^r Les entitats agrícoles nomenaran: Un Delegat fins a 100 socis; dos, de 100 a 250; tres, de 251 a 1000 i quatre, de 1001 en amunt.

4.^t Els Membres Honoraris de la Conferència tindran veu per a les deliberacions, però no vot. Els Membres Delegats tindran vot i veu.

5.e En recollir el títol de Membre Honorari o de Delegat, o acompanyat d'ell si s'envia per correu a les entitats i personalitats de fora, es repartirà un imprès contenint les conclusions provisionals, formulades pels senyors Ponents.

6.e Les esmenes, addicions i supressions que vulguin fer-se, hauran d'ésser presentades quatre dies, almenys, abans del dia assenyalat per a la celebració de la Conferència, per escrit, i acompanyant una brevíssima explicació de l'esmena.

7.e Si l'esmentada esmena no s'avé a l'objecte de la Conferència, és facultat el senyor President perquè pugui o no donar-ne compte.

8.e Per a discussions es concediran dos torns i solament podrà fer ús de la paraula el Membre Honorari o Delegat que hagi presentat l'esmena, segons es determina en la base sis.

9.e En la defensa de les esmenes s'emplearan quinze minuts, i deu, en les rectificacions. Però si la Presidència ho considera oportú, podrà concedir un torn més, de cinc minuts per aclaracions.

10. L'ordre de les discussions el fixarà la Presidència, tenint en compte l'ordre de prelación dels que hagin presentat esmenes en la forma establerta.

11. Solament podran fer ús de la paraula un Delegat de cada entitat convocada i els Honoraris.

12. El títol de Membre Delegat serà remès mitjançant el pagament de 5 pessetes, les quals es faran efectives en recollir-lo.

13. Per a millor organització de la Conferència, els Ajuntaments i entitats comunicaran, amb vuit dies d'anticipació, els noms dels Delegats.

14. En tot allò no previst en el present, la Presidència resoldrà segons el seu criteri.

15. Totes les comunicacions, consultes, pagaments, esmenes, etc., hauran de dirigir-se sota la següent adreça: *Direcció d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya.—Oficina de la Conferència.—Urgell, 187.—Barcelona.*

Transpiració dels ous del cuc de seda

Obtinguda la llavor sana per a poder fer les nostres observacions mercès a la generositat del Foment de Sericicultura Espanyola, i fultejades algunes de les publicacions generals referents al cultiu d'aquest lepidòpter, especialment la monografia de l'eminent enginyer agrònom Sr. D. H. Gorria, emprengüerem estendre els nostres coneixements ajudats del microscopi.

El cuc de seda s'alimenta de les fulles de la morera, com tothom sap, i per a la cria d'aquest beneficiós animal cal tenir en compte una sèrie de regles higièniques que no detallem aquí.

Diverses són les espècies del gènere *Bombyx* que poden fer capolls aprofitables per a la sericicultura, però la que el fabrica millor i la més apreciada és la del *Bombyx mori*, espècie que es creu importada de Xina.

Aquest lepidòpter salènid, en l'estat de insecte perfecte, o siga de papallona, està caracteritzat per tenir les antenes plumoses en els mascles i dentades en les femelles.

Aquest estat és el més curt, puix que solament dura el temps necessari per a fer la còpula i immediatament la femella diposita els ous fecundats, escampant-los i deixant-los en un mateix pla, on queden fortament enganxats per la matèria gelatinosa que els cobreix. Els ous necessiten una temperatura moderada per avivar-se, per la qual cosa es pot seguir el procediment natural, encara que industrialment és convenient recórrer a la incubació artificial utilitzant les estufes apropiades a aquest objecte, degudament regulades per la temperatura fins a 27°. Jo els he obtingut nats per aquest procediment als deu dies d'incubació moderada. L'animal esquerda la closca de l'ou, s'eixampla el forat del micròpil i surt una eruga microscòpica negrosa i peluda que corre en busca del menjar; és de forma cilíndrica, allargada, i presenta dotze segmentacions, descomptant el cap. Després l'eruga, durant son creixement, efectua quatre mòrfosis o mudes. Per la seva alimentació abundosa i atrafegada, aquest animal creix extraordinàriament; però la pell és quifonasa, i aquesta empresona fortament l'animal, fins que té força suficient per a mudar-se de camisa o de pell. Llavors s'eixampla, perquè la nova pel·lícula que la cobreix és més tendra i més fàcil d'emmotllar-se a les proporcions que necessita l'eruga. Són cinc les mudes del cuc de seda; estats crítics per a la seva existència, i que passa adormit, segons apreciacions dels zootècnics.

L'eruga, en el seu màxim de talla, presenta un apèndix al cap de avall, i, en el seu caminar, sempre va un poc geperuda. El cap és més gros, i s'hi troben el llavi superior i inferior, les antenes, els palps maxil·lars i labials, els ulls i les mandíbules. Durant aquest estat l'individu assimila totes les matèries nutritives i de reserves per a tots els altres estats que s'esdevenen.

En els últims dies l'eruga deixa de menjar, aixeca la part anterior, que redreça neguitosa; s'afanya a enlairar-se, per a estar desembrassada; comença a teixir entre els branquillons del ramatge; per últim, comença a donar la forma definitiva del capoll, i dona voltes i més voltes, deixant atapeïda la seda que fabrica, restant ella en son interior. La seda, químicament considerada, és una matèria queratínica del grup de la celast-

via, la composició de la qual no està ben definida. Aquesta substància és pastosa en l'interior de l'animal, i s'asseca en posar-se en contacte amb l'aire. Es coneix amb el nom de *fibroina*.

Dins del capell s'efectua una nova metamòrfosi o transformació substancial, passant l'eruga a l'estat de crisàlide de forma ovoide i mancada de moviments. Aquest estat dura pocs dies, acabant per segregat un líquid que dissol la seda; fa un forat en el capell i surt de l'interior de la papallona tendra i humitosa. Els cultivadors del cuc de seda i que en busquen l'aprofitament industrial, procuren no arribar a aquest estat, puix que els destrueix el fil embullat en el capell, aprofitant solament aquest per a obtenir papallones suficients per a la llavor que els manca, i els capells restants els tracten pel vapor d'aigua, a altes temperatures, per a matar la crisàlide. I, per últim, s'esdevé la darrera metamòrfosi, en què l'individu passa a insecte perfecte, retornant al començament del cicle vital.

Tots aquests fenòmens són observats i coneguts de tots els aficionats al cultiu d'aquests remuneradors animals, però l'estat més important que correspon a l'embrionari és el més oblidat.

Les llavors han d'ésser degudament seleccionades per al perfeccionament de la raça i el millorament en el producte obtingut, puix que el flagell que més pateix aquesta indústria, exterminat quasi per complet en el nostre país, radicava en els ous, i Pasteur conquerí una celebritat mundial en descobrir la causa de la infecció que va propagar-lo.

Els ous facilitats pel Foment de Sericicultura Espanyola són sans, segons m'ha estat possible comprovar pels migrats mitjans amb què comptem per a fer aquells estudis preparatoris.

La femella, clavada en una agulla, després de fecundada, diposita paulatinament els ous, deixant-los escampats, i queden naturalment i fortament agafats per a resistir les inclemències atmosfèriques (fig. 1). Immediatament després d'ésser dipositades, presenten una forma ovoide, aplanant-se després un xic i restant definitivament amb la forma lenticular, per la qual cosa se li dona el nom de llavor. Vist l'ou amb un lleuger augment (fig. 2), es distingeix que, ultra ésser aplastats, són quelcom còncavos en el centre i estan rodejats d'una coronisa. En un dels extrems s'hi distingeix una petita depressió que s'anomena micròpil (fig. 3) i per la qual entra el líquid fecundant; després es clou en eixir de l'ovari, i per aquest mateix lloc és per on, després d'incubat l'animal, es trenca la closca per a donar-li lliure pas.

Vist l'ou a gran augment en el microscopi, és clar i presenta unes taques negres repetides arreu, en són interior (fig. 4). Si nosaltres tracem de obrir la closca i examinar l'interior, hi trobarem una membrana finíssima, que és la membrana vitalina (el mateix que en els ous de les

gallines); i si l'ou ha estat exposat llarg temps en l'intempèrie sense poder-se avivar a una temperatura extremada, hi restarà una cavitat intermitja (fig. 5).

Nosaltres, durant la incubació i en temperatures diferents, hem pogut observar moltes variacions en l'interior dels ous; però la més constant ha estat l'estabulir-se la matèria albuminòidea i la cosmoràtica, presentant una tonalitat confosa i blanquinosa. I abans de formar-se l'embrió, s'enterboleix d'una manera extraordinària (fig. 6). Després segueixen els fenòmens naturals que hem descrit a grans trets, però una particularitat vull tractar de demostrar. Respiren els ous?

Les maravoloses demostracions experimentals de Duclaux ens ho fan suposar pels canvis de matèria en l'interior dels ous i les diferències de pes en el temps que resten des de la posta a la incubació.

Els ous respiren, el mateix que els animals perfectes, assimilant-se l'oxigen de l'aire, i desprenen gas carbònic i vapor d'aigua.

Però, ¿com s'efectua aquest traspàs de matèria si la closca és dura, compacta i consistent?

Pels procediments que recomana la tècnica histològica hem separat un tros de closca: s'ha netejat degudament, i després d'una maceració especial, hem pogut fer ressaltar *a la llum obliqua* i en el microscopi una xarxa meravollosa de canals que traspassen la closca (fig. 7); i a gran augment (fig. 8), s'hi distingeix com els dits canals voltgen les plaquetes i segueixen els espais intermediaris, canalitzant l'exterior amb l'interior. En l'extrem en què és trencada la closca, es pot comprovar la continuïtat d'aquests microscòpics conductes.

Així és que d'una manera lenta i continuada podem efectuar l'absorció d'oxigen de l'aire, reconstituint de pèrdues naturals orgàniques durant el període de reconstitució i conservació embrionària per a poder-se fer més tard en la incubació les reaccions bioquímiques necessàries.

Queda, doncs, demostrat com pot efectuar-se aquest missatge bioquímic per aquells conductes existents en les closques dels ous del cuc de seda.

M. FAURA I SANS

Arrelarà el tractor en la nostra agricultura?

És general la creença que el tractor agrícola no és fet per a les nostres terres, que les característiques de l'agricultura catalana s'oposaran al seu ús, i que les poques excepcions isolades, les escasses mostres de cultiu mecànic dels temps futurs, seran quan no exhibicions snobistes, instrumental de grans explotacions que es surten del marc corrent. Crec errònia aquesta manera de pensar, i m'atreveria a predir que en un temps, sinó molt pròxim tampoc llunyà en excés, forces seran els tractors.

que conreïn els nostres camps. Per això interessa plantejar la qüestió.

El meu convenciment es fonamenta que les causes que arreu del món imposen el cultiu mecànic no són particulars d'una nació, de cap recó de la terra; són causes generals, definides, que en fan un dels problemes més profunds i vius d'avui. Li donen una valor d'actualitat no passatgera, que no el deixa confondre amb una activitat brillant i fugidora que el temps en passar s'emporta; la seva innegable transcendència l'afirma com un dels pilars de la vida futura, amenaçada per la insuficiència de la producció agrícola. No respon a innovació enginyosa, ni a desig aventurer, ni s'adopta com a mètode d'elecció: ve imposat per llei de necessitat, per les noves condicions econòmiques, per la manca creixent de mà d'obra, per les característiques del conreu modern.

¿Podrà, la nostra agricultura, quedar al marge de les normes universals que l'encarrilen? Indubtablement, no. Prou sé que hem avançat ben poc en el sentit mecànic, que si la màquina útil troba (unes lògiques i naturals, altres rutinàries) resistències a la seva generalització, moltes més n'ha de trobar la màquina motora. Però el defecte de velocitat representarà un endarreriment, mai un atur insuperable. I ens ajudarà, per arribar més prompte, l'intens treball de les totes les altres nacions afanyoses d'una definitiva solució.

Els que neguen el possible arrelament del tractor en els nostres camps, parteixen d'un fals punt de sortida. Creuen, equivocadament, que el seu ús exigeix planes grandioses, infinites extensions lliures d'obstacles. Aquest concepte procedeix de l'època inicial, avui ja històrica, del tractor. La torça mecànica serví primer per roturar terres verges de gran amplitud per a la qual cosa eren aptes les pesants màquines de forta potència, útils encara en els països colonials, en les encontrades en què s'inicia el conreu. De les roturacions passaren els tractors als treballs ordinaris, i lògic és que comencessin a aplicar-se en els camps extensos, on convé fer amb rapidesa molta feina, i en els quals la màquina funciona sense entrebanc de cap mena. Si el cultiu mecànic hagués pogut ésser una cosa limitada, és clar que s'hauria aturat aquí; però les necessitats de l'agricultura moderna són intenses. I ja és passat el moment en què la força mecànica sols regnava en les grans parcel·les; el seu ús serà aviat general, sigui el que sigui el relleu i la divisió topogràfica.

Després d'una laboriosa evolució, el concepte s'ha modificat per complet. Com diu, encertadament, Burness Greig, la funció capital avui de la força motriu en l'agricultura és la de sostenir amb treballs repetits el rendiment de les terres de conreu antic, cansades per llur fecunditat milenària. És un greu problema per a les nacions europees el de la producció de blat i de carn. La guerra ha servit de definitiu exemple per mostrar l'alta conveniència per a tot país de poder-se proveir a si mateix; i per això s'apressen els estats a intensificar llur agricultura. Però també, en circumstàncies normals, aquesta necessitat s'hauria fet sentir ben aviat. Ja abans del conflicte assenyalava Jullien el perill fent notar que, si bé en la segona meitat del segle XIX, quan Europa sentí que el blat escassejava, aparegué Nord-Amèrica com un graner que semblava inesgotable, els fets més tard han demostrat la fal·làcia de l'esperança, puix que en els deu darrers anys anteriors a la guerra els Estats Units havien disminuït en un 30 per 100 l'exportació de cereals degut al creixement de

la seva població. Per altra part les exportacions de l'Argentina no progressen en la forma prevista, i en les de Rússia no s'hi pot comptar per molt temps. Un trist esdevenidor s'obre davant dels pobles que no drodueixin prou per sostenir-se; en una complexa i total varietat d'aliments, o en una branca de necessitat primària que pugui ésser objecte de fàcil intercanvi!

La solució racional del problema es troba en la intensificació de la pròpia producció, a la que pot arribar-se amb l'acció conjunta dels mètodes agronòmics moderns que fan referència al vegetal, i amb l'ús del tractor que permet conrear major extensió de terra, o bé treballar la conreada amb major perfecció. Demés, rigoroses experiències mostren que collites obtingudes per mitjans mecànics arriben a tenir un 25 per 100 de sobrepreu per damunt les ordinàries; sigui perquè els treballs són més profunds i poden practicar-se en el precís moment avantatjós, sigui perquè degut a la fragmentació del sol, la nitrificació és més activa.

¿Es comprèn, ara, com essent el tractor necessitat imposada per les condicions econòmiques en què la humanitat tota es desenrotlla, haurà d'arrelar, més o menys de pressa, a la nostra agricultura? Precisament la seva transformació, en un sentit que ve de l'extensió a la intensitat, el fa convergir envers les característiques del treball dels nostres camps. És, doncs, precís començar a preocupar-nos del problema, estudiar amb les nombroses proves i pràctiques fetes arreu, els models de tractors més indicats per a Catalunya. Aquest anàlisi, que prou dades hi ha per a fonamentar amb força exactitud, serà l'objecte d'un pròxim article. Ell ens palesarà l'afirmació suara feta; que el cicle evolutiu de la fabricació del tractor sembla orientar-se a la concreció del model indicat per a les modalitats de la nostra agricultura. ¿Deixarem, amb passivitat suïcida, d'empendre l'ínfim treball, d'abastar de la branca, fecunda i rica per l'esforç dels altres, el fruit ja madur?

CARLES PI SUÑER

El resultat de la poda de l'olivera a l'Urgell i Segarra

Per a D. I. Aguiló

Senyor Director de la Revista AGRICULTURA

Barcelona

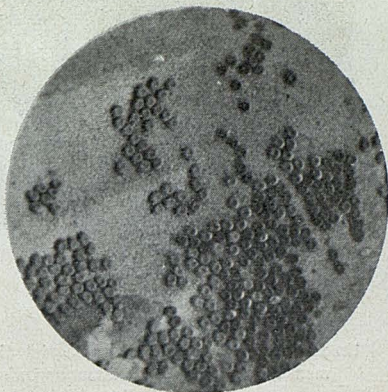
Molt senyor meu:

Creient que pot ésser d'interès per als llegidors de la revista que vostè tan dignament dirigeix, passo a manifestar-li el resultat de la poda dels olivers, verificada l'any passat sota la direcció dels senyors Casallo i Matons, enginyers de la Mancomunitat.

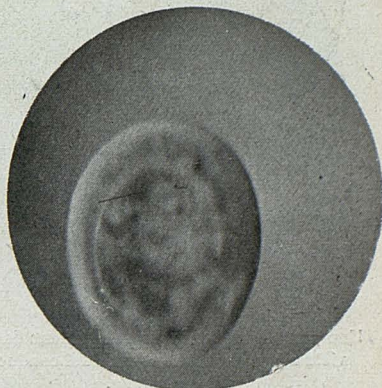
Com que es tractava d'una prova que havia de servir d'ensenyament, la poda tingué lloc en dues propietats confinants amb una de les carreteres de més trànsit en aquesta i les quals propietats pertanyen als senyors Solsona i Mulleracs.

No estant acostumats els pagesos d'aquesta comarca a la poda curta, pot suposar-se la impressió desagradable que produí a la immensa ma-

Transpiració dels ous del cuc de seda

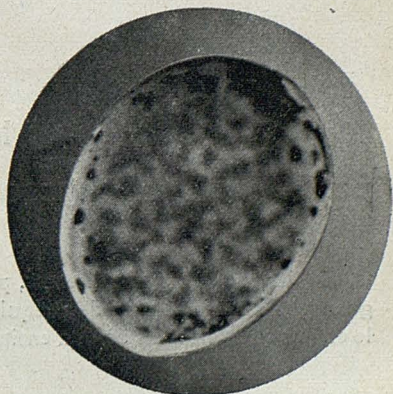
Ous del cuc de seda, al famany natural

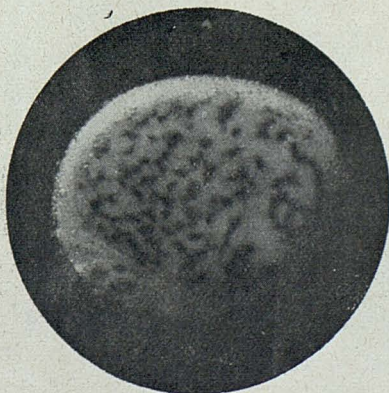
Concavitat de la closca de l'ou

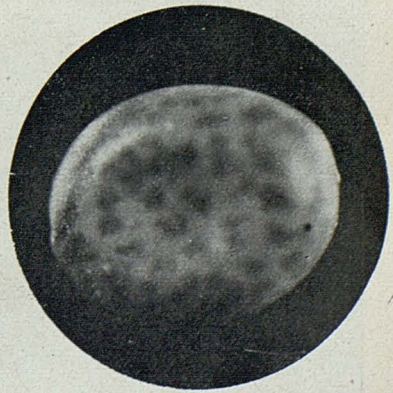
El micròpil

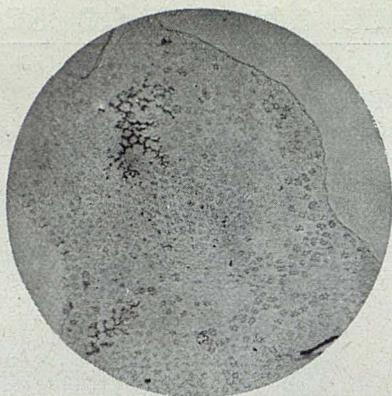
L'ou en son natural, vist directament al microscopi

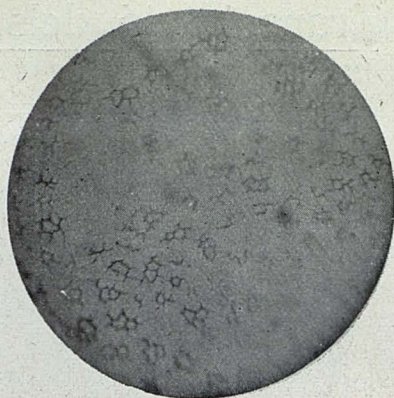
Començ de la incubació

Durant la incubació

Una part de la closca de l'ou del cuc de seda vista a gran augment.—Xarxa del conductes respiratoris.

Un detall de la mateixa preparació vist directament al microscopi. (Aument aproximat de 1,500 diàmetres).
(Vegi's article pàg. 145)

Vistes de la finca adquirida per la “Unió de pagesos de Balaguer i sa Comarca”

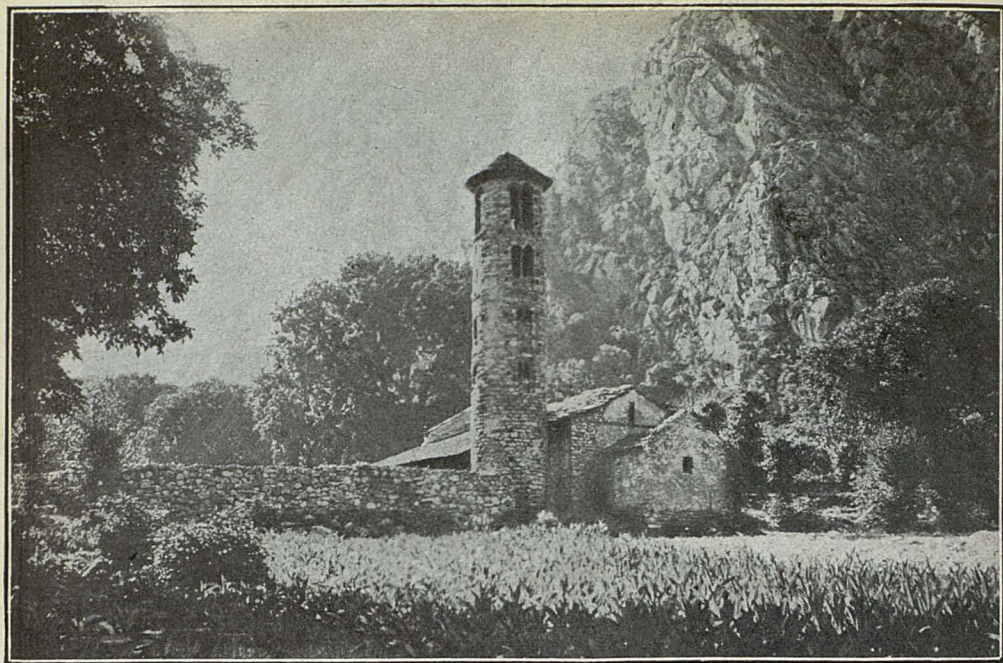
En l'article de nostre director, publicat en el número del dia 5 de març d'en-guany, es donava compte de l'adquisició de un important latifundi per a repartir-lo en lots entre els socis de dita entitat. A l'acte de presa de possessió, el dia 16 de

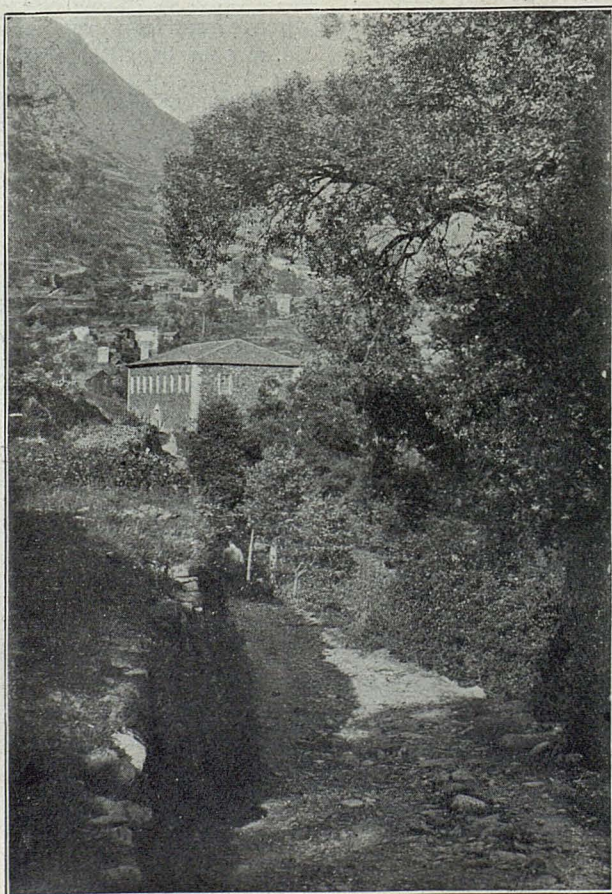

març, hi concorregué don Josep M.ª Valls, director de Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya. En aquest dia foren preses les fotografies que segueixen, on s'hi veu al president de la Unió, mossèn Joan Baldomà, acompanyat de varis individus de la Junta i altres socis.

Església de Santa Coloma (Andorra) amb son vell campanar i una plantació de tabac en primer terme

La fàbrica de tabac i d'electricitat d'Andorra la vella
(Vegi's article pàg. 151)

joria veure que els arbres quedaven quasi despullats. Però ha passat el temps, i malgrat el poc mirament que amb aquelles oliveres, com en totes les de la comarca en general, tingueren, han pres ufana i vida, quedant ja vestides del tot; i en les del senyor Mulleracs, per ésser la terra més bona i estar un poc més ben tractats amb vegetació esplèndida, ja algunes de les noves brotades tenen fins o'60 metres de llarg.

L'experiència, doncs, ha resultat decisiva i són molts els que aquest any desitjarien podar llurs oliveres en la mateixa forma tan censurada per ells mateixos l'any passat.

Aprofito aquesta ocasió per a oferir-me de vostè afectíssim S. S.

q. e. s. m.
JOSEP CIVIT

Cervera, 31 març 1919

La propietat de la terra a Andorra

I

Andorra, aquella terra tan germana nostra no sols pels lligams de la sang i de la història, sinó pels més fermes i perennals de la llengua, que el temps no esborra, va afluint cada dia més les traves que la privaven de relacionar-se amb els que viuen fora del cercle de les muntanyes que l'envolten, i un dia amb els telèfons i la carretera, després per via de la premsa i els automòbils, va escursant distàncies, eixampla els seus horitzons mentals, frueix més de la vida integral del món, aspira a un més enllà progressiu i treballa amb daler per forjar-se un bell ideal.

Posada ja en aquesta planúria la vida del poble andorrà, ha començat a somoure's espiritualment aquella massa estàtica que durant tantes centúries havia restat immòbil, quasi insensible al pas dels anys, i avui se la veu agitar-se i plànyer-se de deficiències d'organització social, sentint fretura de noves modalitats que li facin guanyar el temps perdut.

Però Andorra es troba enclavada entre dos Estats, entre França i Espanya, ambdòs de règim proteccionista, i aquest fet l'orienta forçosament al contraban, i de rebot, al cultiu del tabac amb què donar vida al primer, aplicant a tal cultiu una gran part del país que podria donar blat, del que tanta falta tenen els seus habitants.

Andorra és, doncs, una terra on no es pot menjar pa sempre que es vol, amb tot i comptar amb diners, amb molts diners guanyats cultivant tabac i traspasant-lo a l'altre costat de les seves fronteres. No hi ha blat. Per obtenir-lo han d'acudir, sumises, les autoritats, a llurs coprínceps, i aquests als Governos respectius de França i d'Espanya. ¡Figureu-vos el que els deurà haver deixat passar la França i el preu a què hauran hagut de pagar el d'Espanya durant els anys de la guerra!

Al sol anunci que *s'han tancat els passos*, que vol dir que s'ha suspès o privat la importació, tota mena de queviure puja de preu. Llavors, generalment, ja no es venen; a tot tirar es deixen, i de tant en tant, l'il·lustre Consell General ha d'ordenar uns registres domiciliaris per a regular la vida dels habitants de les Valls.

I si es té en compte que en aquelles xamoses encontrades pirenenques es cria i engreixa una quantitat de bestiar importantíssima, es compendrà perfectament que una gran part de la terra cultivable estigui convertida en prats d'ufanosa vegetació, de la qual herba, gràcies al ben cuidat sistema d'irrigació establert a totes les valls, se'n fa tres segades generalment, i és guardada en cortals i bordes per a la temporada hivernenca, per tal com la neu ho asseca tot i no permet treure el bestiar de les cledes.

Amb aquests antecedents no és difícil fer-se càrrec de la supeditació a què estan subjectes aquells habitants; el que no es comprèn tan fàcilment, no entrant a l'esfera d'influència de l'inèrcia, és llur resignació, filla d'un convenciment equivocat d'impotència.

Es una desgràcia molt gran per l'Andorra aquesta seva suposició d'impotència, d'inferioritat, que no té fonament, però que mata en flor totes les il·lusions i tots sos dalers d'independència i de llibertat efectives. Aquesta falsa suposició la porta a creure's inferior en tots els ordres de la vida; i en aquest estat d'esperit veu migrat tot ço que la volta (fins les muntanyes tan superbes que la integren), i ni dóna importància a la seva situació com a poble, als seus costums i tradicions, ni a la seva història milenària, ni a la seva llengua, aquesta llengua que, sense capir-ho bé els seus habitants, és l'ànima de la seva nacionalitat i el segell de més relleu que la caracteritza.

La tasca més imperiosa, doncs, que té per realitzar Andorra, és extirpar de si mateixa aquesta suposició d'inferioritat que actualment la malmena.

I existeix aquest fals convenciment, perquè fins ara no comença a entrar-hi l'alè vital del cooperativisme. No hi és encara establert ni com a productor ni com a consumidor, podent-hi ésser, com a tot arreu, de les dues maneres, ja que produeix i consum a la vegada i els seus fills no són ni més ni menys que els d'altres encontrades catalanes, ni més bons ni més dolents, ni més intel·ligents ni més ignorants.

Hi ha sí certes característiques filles del mig ambient en què es desenrotlla, que els distingeixen, entre les que sobresurten la predisposició a les qüestions econòmiques i un entrenament especial per a les coses públiques. Són una barreja d'economista i de diplomàtic, que no falta qui ho tradueix al llenguatge vulgar dient que són un compost de contrabandista i de gitano, condicions que responen perfectament al tipus propi de totes les fronteres de règim proteccionista. Que França i Espanya estableixin el lliure canvi, i produiran una transformació instantània a Andorra.

En aquest país, doncs, que tan lleugerament acabem de presentar, és on s'està preparant una nova forma de la propietat de la terra, que creiem interessant donar a conèixer en un pròxim article.

JOSEP ALEMANY I BORRÁS

Folklore de la PAGESIA

Influència del temps

Quan diem:

264.—Una persona gelada,

volem significar que aquella de qui parlem no és afable, sinó inexpressiva.

La boira podem dir que a la nostra terra és sempre freda i de temps hivernal, i, per tant, signe de mal temps.

265.—Boirada,
ruixada o ventada.

266.—A l'hivern neblina,
la neu per veïna.

I són pitjors les boires que venen sense trobar un jaç d'humitat:

267.—Boires amb aixut,
ja cal pagès que Déu t'ajut.

268.—Sant Vicent,
treu la boira del torrent
i hi posa el vent.

que també es diu així:

269.—Per Sant Vicent,
marxen les boires
i venen els vents.

270.—Per Sant Vicent,
cessen les glasses
i entren els vents.

Per una cosa o altra es diu del dia anterior:

271.—Per Sant Fruitós
els freds majors.

Usem també la paraula boira en sentit figurat:

272.—Anar a escampar la boira;

que equival a anar-se'n a passeig sense objecte determinat, a badar, a distreure's, a no fer nosa.

273.—Tenir la boira

és igual a tenir un perdigó a l'ala, a haver begut massa.

El mateix pot dir-se de la neu:

- 274.—Pel gener,
la neu s'hi asseu com un cavaller.

També es diu així:

- 275.—Al gener,
s'hi assenta com un cavaller;
al febrer
fuig com un gos llebrer.

- 276.—Per Sant Romà,
la neu al pla.

I, és clar, com a conseqüència del fred,

- 277.—Pel gener
pateix el bosc i el graner.

No es treballa gaire, però es menja i es fa foc.
Vol dir el mateix aquest altre:

- 278.—El gener
buida la bóta i el graner.

Però, tornant a la neu:

- 279.—Mentre vegis neu a Montsech
no podis el cep.

- 280.—Per Sant Mateu,
neu al peu.

- 281.—Per Sant Martí,
neu al pi.

- 282.—Per Sant Andreu,
pluja o neu
o fred molt greu.

- 283.—Per Sant Martí,
la neu al pi;
per Sant Andreu,
a tot arreu.

- 284.—Per Sant Tomàs,
neu al nas.

No obstant, es diu:

- 285.—Any de neu,
any de Déu.

I això fa que les neus no espantin.

El febrer és rigorós.

286.—Febrer el curt,
més brau que un turc.

Té més pocs dies que cap de l'any, però es fa sentir, deixa rastre, pel seu fred. Per això l'experiència ensenya:

287.—Pel febrer
abriga't bé.

288.—Per la Candelera
el fred va enrera.

289.—A la Candelera,
si el fred no li va davant
li va darrera.

290.—Per la Candelera,
gran fred o gran gelera.

291.—Sol matar febrer,
més que el carnisser.

292.—El Febrer,
tira les velles al femer.

293.—Qui te ovelles pel febrer,
les daria per un diner.

294.—Sants de guix i febrer
porten capa.

295.—El febrer,
nou cares té.

Però altres aforismes i creences populars condicionen el fred:

296.—Si trona entre la Candelera
i la Mare de Déu de març,
s'allarga quaranta dies l'hivern.

297.—Si trona per la Candelera,
s'allarga quaranta dies l'hivern.

298.—Si la Candelera plora,
l'hivern és fora;
si la Candelera riu,
el fred és viu.

Amb aquesta variant:

299.—Si la Candelera plora,
l'hivern és fora;
si la Candelera riu,
l'hivern reviu.

300.—Si el febrer riu,
el fred reviu.

Però no cal viure refiat, puix que

301.—El febrer,
de cap o de cua,
sempre l'ha de fer.

302.—Sia a l'entrar,
sia al sortir,
el febrer
dóna que dir.

303.—Per la Mare de Déu encandelada
grossa nevada, grossa gelada, o grossa ventada,
vuit dies ençà, vuit dies enllà,
si no l'ha feta la farà.

Mes no hi ha escapatòria

304.—Si el febrer no fa februres,
el mars fa esgarrades.

I encara:

305.—Per la Candelera,
mal és l'obac on el sol no hi pega:
allà on el sol no hi pegarà,
casa no hi vagi's a parà.

VALERI SERRA I BOLDÚ

Dos medis antics per a augmentar l'humitat de les terres

En moltes comarques catalanes la qüestió de l'humitat és fonamental. L'escassetat d'aigua, el desconeixement dels medis d'evitar les dispersions de l'humitat de la terra i sobretot la manca de racionalitat en moltes de les operacions que es practiquen, determinen, sinó la pèrdua, al menys una forta reducció de les collites.

No és cap paradoxa, ni cap invenció l'afirmar rotundament que en molts casos el pagès és l'únic culpable de la pèrdua de la collita. Un xic per incúria, un xic per ignorància, ell no s'aprofita d'una sèrie de procediments senzills que li permeterien, sense grans esforços i amb despeses limitades, assegurar quasi fixament la continuïtat de les collites.

D'aquests medis volem parlar avui només amb l'intenció de recordar-los i de recalcar novament la seva importància i la seva senzillesa. Hi ha molts pagesos que sembla que no els hagin conegut mai i altres que han oblidat llur utilitat.

El primer mètode per a tenir l'humitat necessària és—no cal dir-ho— el de regar. És el més bonic, el més pràctic i el de resultats més segurs i profitosos. Però, desgraciadament, no és sempre possible, i allavors s'ha de recorre a sistemes de acció indirecta.

Amb les regades es proporciona l'aigua necessària; amb els procediments a que ens referim en aquestes línies o s'impedeix que l'humitat de la terra procedent de les pluges s'evapori, o s'augmenta la seva capacitat d'imbibició.

Tothom coneix l'efecte de les treballades: posar la terra en condicions d'emmagatzemar la major quantitat possible de l'aigua que cau amb les pluges; tenir-la sempre ben desfeta i en pols, impeding la dispersió de l'aigua per acció del sol i destruir les males herbes que són formidables consumidores d'humitat.

Les treballades ben fetes—racionals i conscients podríem dir—poden per això substituir parcialment a les regades perquè eviten tota inútil pèrdua d'humitat.

Els èxits del *dry farming*, del sistema Lister, del sistema Jean, etc., són deguts, principalment i quasi exclusivament, a aquesta funció fonamental de les treballades.

El mèrit del pagès, doncs, en les terres de secà consisteix en saber distribuir racionalment les labors durant l'any, de manera que no es perdi, si és possible, ni una gota de l'aigua continguda en la terra, per a que vagi tota a benefici de les plantes cultivades.

La primera funció de les treballades és la de permetre l'acumulació de l'aigua. Això s'obté fent una treballada fonda poc abans del període de les grans pluges, a la tardor o a l'hivern, segons els països. Pot fer-se abans o després de la poda dels arbres, al moment d'enterrar els adobs. En moltes comarques on els pagesos són «curiosos», en lloc d'una es fan dugues treballades per a assegurar d'una manera completa l'acumulació de l'humitat.

Després és necessari impedir que l'aigua es perdi per evaporació. Això és senzill: cal només curar de que la superfície de la terra no es torni dura, sinó que sempre estigui en pols ben fina, ço que es pot obtenir amb freqüents cavades, o millor encara, perquè és més econòmic, amb l'ús de cultivadors, dels quals existeixen innumbrables sistemes (Mayfarth, Massey-Harris, Jean, Planet, Silex, etc.)

D'aquesta manera no es permet tampoc el desenrotllament de males herbes i s'evita, per tant, la elevadíssima dispersió d'aigua a elles deguda.

Quantes cavades s'han de fer? A aquesta pregunta no es pot respondre d'una manera categòrica, perquè la resposta depèn de la classe de terra, de la freqüència i intensitat de les pluges, etc. Però una regla pràctica exacta és la següent: la cavada o la labor de cultivador són necessàries quan la superfície del terreny comença a endurir-se. Per això no pot existir un nombre fixo de treballs. Generalment, els fruiterers catalans es treballen un cop a l'hivern i un parell de vegades més entre primavera i estiu. El pagès segueix invariablement el seu sistema sense veure que en certes anyades és convenient augmentar el número de labors.

En conclusió, doncs, per a tenir en el terreny la quantitat d'humitat necessària i per a evitar *segurament* la seva dispersió és indispensable fer

una treballada fonda a la tardor o a l'hivern i passar el cultivador (o carvar) durant la primavera i l'estiu sempre que es vegi que es comença a formar una crosta en la superfície del sòl.

Un altre bon procediment per a augmentar la quantitat d'aigua continguda normalment en les terres consisteix en l'empleu continuat dels adobs verds. A l'enterrar una herba, enterrem la seva aigua de constitució. La terra s'enriqueix d'humitat i la planta cultivada en té així una quantitat major a la seva disposició. Amb temps aquesta herba es va podrint, es va transformant en humus, és a dir, en una matèria que podriem comparar amb una esponja per la seva propietat d'absorbir l'aigua, i la terra que la conté està en condicions de conservar molta humitat. Per això d'aquesta matèria orgànica descomposada la terra es torna, doncs, més frescal.

Els adobs verds, per consegüent, poden ésser un medi preciós per a augmentar l'humitat de les terres de secà. Cal, només, saber emprar-los amb racionalitat.

Per a que l'adob vert resulti profitós, per tots conceptes, ha d'ésser fet amb plantes lleguminoses (faves, veces, llobins, etc.), les quals s'han de sembrar espesses i el més aviat possible per a poguer-les enterrar també el més aviat possible, es a dir, abans de que comenci la vegetació de l'arbre que ha d'aprofitar-se de l'humitat enterrada. En cas contrari, els resultats són negatius.

És llàstima que en certs indrets de Catalunya, accidentats, mancats de pluges en època oportuna, amb marcadíssima deficiència de carreteres i de bestiar, i, per tant, de fems, els adobs verds siguin poc coneguts o pitjor encara desconeguts, perquè amb ells, a més de remeiar d'una manera pràctica a la manca d'humitat, es fertilitza la terra proporcionant l'element més car de tots, el nitrògen.

AUGUST MATONS

INFORMACIÓ VINÍCOLA

En l'eterna incertesa de les coses d'Espanya els esdeveniments es desenrotllen, potser, amb més vertiginositat que sorpresa. Sorprendre'ns? Per què? Estem ja tan avinguts amb la nostra indiferència, que en l'hora de les angoixes posem molta més passió en els comentaris que afany de conèixer i resoldre els problemes que ens afecten.

I aquestes consideracions, que tindreu per inmotivades com a començ d'una secció agrícola, les he cregudes jo fins indispensables per a explicar-nos la situació del moment, que ha retornat al marasme.

La crisi mundial mena a una febrositat i nerviositat en tots els estaments, que, si fiteu un problema polític, és després de sometre'l als fonaments econòmics. D'aquests ens arriba la comprensió d'un malestar que comporta crítica i protesta, però raríssimes vegades s'acompanyen d'una valenta acció constructora o tan sols reparadora. La protesta per un malestar comú mena a la vaga, que empitjora l'agudesa de la malaltia, i allí on hauríem de posar més sensatesa i prudència, hi aboquem odís i rancúnies violentíssimes, i es natural que el xoc sigui per a fer trontollar el més ben basat fonament.

Dir crisi general és, entre nosaltres, declarar la segura resolució d'una crisi governamental que fa caure homes de partit perquè vinguin altres partits i homes de grupet sense quasi noció d'estabilitat, sense tendències diferents de les caigudes. Quant més, un canvi de procedir en els mitjans de govern. Política econòmica? Generalment la que l'oportunisme vulgui aconsellar-nos.

I vegeu, vinyaters, com a la crisi de la guerra, que no troba justa aplicació de la pau recercadíssima per uns viaranys de rancúnia que els directors dels pobles no podran convertir en fecunda acció d'humà repòs. Vegeu la repetició malstruga de les nostres crisis ministerials per a agreujar el dany agut d'un cronicisme manifest; vegeu les vagues monstruoses, amb llurs seqüències. ¿Sabria algú trobar la dreuera que pot conduir-nos a bon refugi?

On trobar un règim econòmic que es tradueixi en tractats de comerç racionals? Per a convenir quelcom és menester situar-se en condicions de reciprocitat i de relatiu sacrifici. I cal afirmar que cap cosa és avuy consistent: ni les garanties ni els homes ni els projectes ni els pobles.

Era, doncs, de raó que Espanya passés per aquestes hores de febrositat i que els efectes fossin els que són en produir-se en el si d'una societat indiferent per a tot allò que no sigui el més desenfrenat egoïsme individual.

I (resum d'informació), aplicant els efectes generals al nostre problema vínic, direm que les vagues, l'incertesa i mandrositat amb què es reprenen les negociacions mercantils amb França (si bé havem enllestit les converses amb Anglaterra) i bon xic el grau de *badoquisme* nostre per a no fer esqueneta o cridar al *pollós*, *pollós!* en arribant l'hora, són camins segurs perquè els mercats del vi restin a la que salta esperant la convenientíssima normalitat relativa que podem fruir si ens posem a voler-la.

Indicis i fets ens demostren que els preus, malgrat el compàs d'espera, no s'avileixen i les ja escasses disponibilitats als cellers fan pensar que la represa dels quefers serà, no sols activa, sinó fins francament aventajosa per a qui encara pugua mesurar cargues.

De fet els valors són més nominals que efectius, car les transaccions s'han suspès i el comerç sembla volguer esperar d'aquesta pausa un petit benefici damunt dels impacients o pessimistes. Diria jo, doncs, que res no podrà perdre d'esperar un parell de mesos qui ha esperat dos anys, per on l'adagi conegut tindria en aquest cas la següent modificació: Quant el vinyater espera, el comerç li va al darrera. I no amb flabiol sonant, sinó amb quelcom palpable i d'harmonios dring.

P. J. LLORT

INFORMACIÓ

L'estimulant article aparegut en el número passat d'aquesta revista amb el títol *Del nostre Sindicat*, es referia, anc que així ho poderen apreciar nostres llegidors, al de Palau de Anglesola, qui tan intensa labor social ve realitzant.

Els temes a deliberar en la Conferència de l'Agricultura Catalana són els que a continuació s'anoten, amb expressió de les personalitats que n'estan encarregades:

«Organització jurídica de la producció agrícola catalana». Ponent: don Jaume Carner i Romeu.—«Les assegurances en l'Agricultura». Ponent: don Josep Maria Boix i Raspall.—«El Crèdit Agrícola». Ponent: don Jaume Algarra i Postius.—«Organització social agrària».—Ponent: don Josep M.ª Rendé i Ventosa.

L'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona té anunciats uns curssets breus, en els quals s'explicaran les matèries següents pels professors que s'esmenten:

Anàlisi de substàncies alimentícies, pel Professor don Francesc Novellas.

Explotacions lleteres, pel Professor don Josep Poch de Feliu.

Bovicultura o Zootècnia del bestiar boví, pel Professor don M. Rosell i Vilà.

Comptabilitat agrícola, pel Professor don Pere J. Girona.

Hortes i conreus forçats, Plantes industrials, pel Professor don Joan Angel Genís.

Patologia vegetal, pel Professor don Jaume Nonell i Comas.

Començaran el 22 del corrent abril i finalitzaran el 15 de maig, excepte l'assignatura a càrrec del senyor Nonell, que durarà fins el dia 14 de juny.

Poden gaudir d'aqueixes lliçons totes aquelles persones que es matriculin en la Secretaria de l'Escola, siguin o no alumnes d'ella.

Per a créar un viu i enfortidor esperit de cohesió entre els associats en particular, i entre els nuclis agricultors en general, a diari veiem amb gust com apareixen publicacions agràries bellament escrites.

Darrerament han aparegut i fem constar joiosament llur sortida:

Avenc Agrícola, de Sant Sadurní, revista mensual portaveu de la Cambra Agrícola de Noya, dirigida per el competent publicista i conegut sociòleg mossèn Josep M.^o Rovira.

Bulleti de la Federació Sindical Agrària, de Girona.

Ambdues publicacions, com son títol indica, estan escrites en nostra parla.

Al correspondre a sa salutació, els hi donem la benvinguda, desitjant-los-hi una vida ben dilatada.

Don Salvador Butiñá, tresorer de la secció de venda de porcs grassos del Sindicat Agrícola de Banyoles, ha tingut l'atenció d'enviar-nos una Memòria i balanç que reflexen els guanys obtinguts amb la venda dels sobrants de dita espècie en la comarca, una vegada complimentades les disposicions governatives.

Venuts 275 porcs, i tenint de subjectar-los a taxa, donaren un benefici de 7,855'19 pessetes.

Per a laborar en pro de la Secció Cooperativa oliaire de la Federació de Sindicats Agrícoles de Tortosa i sa comarca, es prepara per al vinent mes de maig una Assemblea, que, ateses les nostres notícies, promet revestir excepcional importància.

Segons llegim en l'orgue de dita Federació, hi assistiran don Josep M.^o Valls, Director d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya, i don Josep M.^o Rendé, President de la Federació de Sindicats Agrícoles de la comarca de Barbarà.

Segons notícies de Tàrrrega, el preus que han regit darrerament en els mercats han estat els següents:

Blats blancs, 48 pessetes els 100 quilos. Id. rojos, 48 pessetes els 100 quilos. Cibada, 40 pessetes els 100 quilos. Blat de moro, 42 pessetes els 100 quilos. Fabons, 68 pessetes els 100 quilos. Ofals, 15 pessetes els 100 quilos. Vins del país, 22 a 25 pessetes els 100 quilos. Vins d'Aragó, 40 a 45 pessetes els 100 quilos. Esperits (rectificat), 210 pessetes els 100 quilos. Misteles, 70 a 75 pessetes els 100 quilos. Anisats, 120 a 180 pessetes els 100 quilos. Oli, 7 a 7'50 pessetes el quartà. Ous, 2 a 2'25 pessetes dotzena.

Per dificultats creades pel gravador quan ja el present número estava en màquina, ens veiem privats de donar compte del concurs celebrat a Granollers per a la millora de la raça de vaques lleteres, perquè no volem pas donar la ressenya de l'acte sense les il·lustracions corresponents.

**Bàscules
caixes per a
cabals
Pibernat**

**Parlament, 9
Barcelona**

Agricultors!

Empleeu juntament amb els
adobs químics o orgànics el

**Fertilitzador
Radiactiu
H. B. C.**

que és un poderós estimulante
de la vegetació que augmenta
les collites considerablement

Agència general per a Espanya del FERTI-
LITZADOR RADIACTIU H. B. C., Bruch,
núm. 42: Barcelona. — De venda en les
principals cases d'adobs d'Espanya.

::: Marca
registrada

BACCHUS

(PATENT)

**ENSOFRADORA
i SULFATADORA
LES MILLORS DEL MÓN**

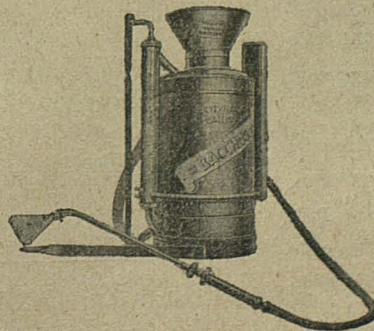

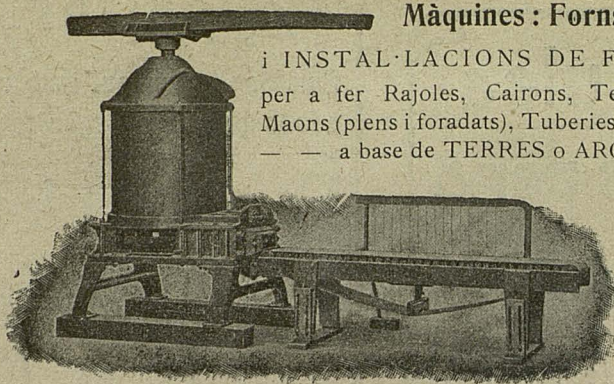
Constructor: C. CIVIL
Carrer Alfonso XII, núm. 66
Telèfon G. 952

BARCELONA

Reparacions i peces de recanvi en tots
els sistemes d'aparells de sulfatar.

DEMANI'S CATÁLEG

Màquines : Forns : Accesoris

i INSTAL·LACIONS DE FÀBRIQUES
per a fer Rajoles, Cairons, Teules, Totxos,
Maons (plens i foradats), Tuberies o Canonades,
— a base de TERRES o ARGILES —

PREMSES,
AMASSA-
DORES,
MOLINS,
MAXACA-
DORES,
GARBE-
LLADO-
RES

Màquina, moguda a força animal,
fabricadora de materials d'edificació, amb fangs o argiles

MESCLA-
DORES de
morter, etc.

Instal·lacions de FABRIQUES de CALÇ i CEMENTS

Màquines i Motllos per a
fer: BLOCS, MAONS, CO-
LUMNES, CORNISES i al-
tres objectes d'ornamenta-
ció amb CIMENT i ARENA

ESTUDIS i PROJECTES

J. F. Vilalta, C. E.

(Apartat de Correus)

BARCELONA

**A
R
B
R
E
S**

Selecció d'arbres per a repoblació de riberes

Plançons de POLLS BORDILS

.....

reconeguts en el XIV Congrés de la Federa-
ció Agrícola Catalano-Balear, com una de
les classes de població de major producció

.....

Carolines = Plàtans = Acàcies
Albes = Pollancs de totes classes

Miquel Bosch Batlle
BORDILS • • • • • (Girona)